

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnistvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Narod in naše časnikarstvo.

Stari izrek „Vox populi vox dei“ začenja se zlorabiti tudi pri nas. Pod njegovim praporom veslajo učenjaki in nevedneži, častihlepneži in lačenbergerji, — vedno upijoči, da njih glasilo je jedini pravi ljudski glas. Še se je spominjati časov, ko je naš narod bil mladostno navdušen in se je postavil temelj ljudski zavednosti. Takrat imela je pač beseda kacega možakarja veljavo, — reči smemo pa zaslužno; častilo se je značaj in verjelo, da se kje nahaja. Bilo je vse nekako resno in odločno. Ljudski glas čul se je morebiti okoren, robot, ker ni bil umeten, kajti gladil se bi še s polituro politične demoralizacije, — s podkupljenim časnikarstvom. Našega pozabljenega in zaničevanega rodu, ta „sreča“, ki je že pokvarila javno mnenje družih „omikanih“ narodov, še ni doletela. Dolgi jezik moderne kulture prilpil pa bode, kakor vsa znamenja kažejo, tudi našemu malemu narodu pečat nenaravnosti, popačenosti in ošabnosti. Narodna ideja zajemala je svojo moč, osigurala si obstanek v viharjih dneve le v nižavah ljudstva. Zadnji volilni razred razoral je narodno polje. Narod brez narodnega plemstva, brez narodnih bogatašev bil je sicer priprost, a jedin v ljubezni do svoje domovine občutil je jednako in posamezen ni se povzdigoval nad druge ošabno in brezobzirno. Tudi prvi voditelji ljudstva bili so priprosti. „Narodna inteligenca“ (ta se kaže sedaj v njeni pravi obleki), počutila se ni še kot posebnost in se javno ni povdarjala kot danes. Brez rokovic govorilo se je še z marsikom, ki sedaj reprezentira posebni rod v narodu in iz grozne višine doli gleda na revne plebejce. Časnikarstvo bilo je skromno, naravno brez učenih fraz, in ljudstvo ga je razumelo. Z mnogimi žrtvami denarnimi in duševnimi uzdrževalo ga je malo število mož polnih navdušenja in resnega prepričanja. Taka in jednaka bila so znamenja onega časa, ko naš narod še ni dospel na politični vrhunec in se zategadelj ni mogel primerjati „omikanim“.

To pa se je spreobrnilo. Dobili smo narodno plemstvo, bogataše, ki sicer še neso, pa si k temu prizadevajo, intelligence na ostajanje, podkupljeno časnikarstvo in družih jednacij privržkov „civiliziranih narodov“.

Najbrže je, da mora vse to tudi čez naš narod

priti, kajti „svet tako pelja“. A vse še ni izgubljen. Strup politične korupcije mej priprosti narod še ni zasejan, prijel se je še le krogov, ki se ljudskim ne dejansko ne po mišljenji prištevati ne morejo. Varujmo tedaj priprosti narod, da se ga ne primejo napačni nazori o spravi, ki ni sprava, in o servilizmu, ki ni lojalnost. Delajoči stanovi slovenski in nemški se neso sovražili, slovanski in nemški obrtniki in delavci sešla sta se že večkrat v velikanskih shodih, brez da bi se o narodnosti prepirala. Vsak priznal je drugemu popolnoma narodno pravo. Če je pa kdo izmed družih krogov kedaj narodnosti hujskal in si s tem napravil sovražnikov, spravlja naj se z njimi sam, pa naj ne vabi ljudstva, ki je že davno jednacij mislij, v svoje spremstvo.

Jednako odločno odbijati je od neke druge „ljudske strani“ priporočano potegovanje za vlado, ki pa sicer ni družega, kakor moledovanje za „koruzo“. Delajoči stanovi še nobeni vladi neso delali „fakcijske“ opozicije. Radi so pripoznali vsako, če se je ozirala na njihove težnje. Dokaz temu so sklepi dunajskih obrtnih shodov. Razširjanje nazorov pa, da je do slednjega vse le medica, kar od vlade pride, ter da je prva in jedina naloga ljudskega zastopnika vlado podpirati, je jednako nasprotna ljudskemu interesu in zavednosti, kakor ona od sprave.

Prva naloga ljudskega zastopnika je strogo nadzorstvo ustavne vlade in odbijanje vseh ljudski prostosti in njegovemu blagoru pretečih predlogov, — pač pa lojalna podpora vseh koristnih in dobrih namenov vlade ne gledé na osobni ali pa strankarski dobiček.

To je le mala razstava različnih naših „ljudskih glasov“, ki se ponujajo in širijo mej svet z jednim namenom v osobni prid posameznikov, — zbegati narod, da ne bode vedel, pri čem je in ga bode toliko boljše nadvladati.

Naravno nadarjeni naš narod pa bode kmalu izprevidel, da jedini pravi ljudski glas je tisti, ki prihaja od spodaj, — a nikdar oni, ki buči od zgoraj!

Svetovati treba tedaj vsacemu, kdor kaj čita in to ne le v nemških židovskih, temveč tudi v slovenskih ljudskih časnikih, naj le vse bere, — a verjame le, kar mu pamet veli in srce. Več ko kedaj treba je čitalcu pri denšnjem prepiru po

časnikih zanašati se na lastno sodbo, kajti naše časnikarstvo postalo je moderno, in kakšno je slednje, to ve vsak! „Obrtnik“.

Razmere ljudskih učiteljev na čvetero-razrednicah na Kranjskem.

Nova šolska doba je marsikaj dobrega donesla, mej take dobrote šteje se tudi ureditev učiteljskih plač. Veliko koristnega se je s tem učiteljstvu učinilo, a kakor vsako začetno delo navadno ni popolno, tako se je tudi tu urinila napaka, ki se vsak dan očitneje kaže. In ravno o tej hibi namenili smo se razpravljati, da se odlični krogi z njo seznani in seznanišči se, skušajo jo odstraniti.

Komaj sti dve leti pretekli, odkar so se sistemizovale učiteljske plače, že so stavili kraški učitelji peticijo za popoljšek zaradi velike draginje v njih krajih. To se je sicer odreklo, a glas jedenkrat sprožen, rad odmeva.

Odkar so uradniške plače reorganizovane, t. j. od 1872. leta sem, je v taci krajih na Kranjskem, kjer so sedeži c. kr. okrajnih glavarstev, okrajnih sodnij, davkarij, žandarmerije itd., življenje leto za letom dražje. Ljudstvo sprevidevši, da zamore vse svoje pridelke dobro spečati, da zamore stanovanja lahko oddati, je zaradi rastočih davkov v cenah poskočilo na tako visok način, da je vsaka stvar na deželi skoro jednako draga, kot v Ljubljani.

Mestna gospoda, katera ima opravke na deželi, to kaj dobro vé; prenočišče, jedila in pijače mora tako drago plačati kot v hotelu. In zakaj bi ljudstvo svojih pridelkov drago ne prodajalo? Danes je v vseh večjih krajih na Kranjskem, kjer so imenovane oblastnije, vedno dovolj političnih, sodnijskih in davkarskih uradnikov, dovolj učiteljev, učiteljic, žandarjev, uradniških slug, eksekutorjev, uradniških in notarskih diurnistov še preveč; prodajalnice vseh vrst, po večinoma mladih trgovcih otvorjene, navstajajo itd.; vsi ti hočejo stanovanja in živeža, zato se pa vse podražuje. Vrh tega si uradniki s svojo plačo lahko privoščijo boljše življenje in lepa stanovanja, ker drago plačujejo in to je občinstvo razvadilo, da tudi od slabeje plačanih jednake cene zahteva.

V obče znano je, da so v teh krajih povsod čveterorazredne deške in sem ter tja dvorazredne

LISTEK.

Knez Srebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

XVII. Poglavlje.

Zagovarjanje krvi.

(Dalje.)

— Prepozno je, bojarinja! — Jaz sem jo že pogubil! Ali ti misliš, da more oni še rešiti dušo, kdor tako poplača gostoljubje, kakor jaz! Ne bojarinja! To noč sem zgubil vse na veke! Včeraj je še bil čas, a danes ni več upanja, ni več odpuščenja za moje prokletstvo! Jaz nečem nebeškega veselja brez tebe, Helena Dmitrijevna!

Vjazemski je vedno bolj slabel. Videl je svojo onemoglost, zaman je skušal premagati jo. Začelo se mu je mešati!

— Helena, — rekel je, — meni odteka kri, hlapci so daleč, . . . Pomoči ni dobiti od nikoder, morda v kratkem času odidem v večni plamen . . .

Ljubi me, ljubi me, saj za jedno uro . . . da ne bom zastoj dal duše satanu! . . . Helena, — nadaljeval je on, zbirajoč svoje sile, — ljubi me, zapeljivka mojega srca, pogubiteljica moje duše.

Knez jo je hotel objeti s krvavima rokama, uzda mu je pala iz rok, zmajal se je, in zvalil se na tla. Helena se je obdržala za konjsko grivo. Ko ni konj več čutil jezdeca na hrbtu, spustil se je v skok. Helena ga je hotela ustaviti, konj je skočil v stran, in odnesel seboj bojarinjo.

Dolgo je dirjal z njo po gozdu. Z začetka si je prizadevala zadržati konja, pa kmalu sti jej oslabeli roki, in ona se je, držeč ga za grivo, izročila v božjo voljo. Konj je dirjal neprenehoma. Mladike so se zatikale Heleni za obleko, vaje so jo teple po obrazu. Ko jo je nesei konj čez po meseci razsvitljene poljane, zdelo se jej je, da se v belej megli sučejo vile in jo vabijo k sebi. Slišala je v daljavi jednobrazni šum, ki je mnogokratno odmeval. Ali se jej je hohotal divji mož, ali je šumelo kaj družega, pa zvok je bil vedno glasnejši. Helenino srce je utripalo od strahu. Kakor nalašč nesei jo je konj naravnost tja, od kodar je prihajal šum.

Zagledala je luč in zdelo se jej je, da je neka srebrna prikazen mahala s perutami . . . nenadoma se je ustavil konj in Helena je zgubila zavednost.

Znašla se je na mehkej travi. Okrog nje širila se je prijetna svežost. Zrak je bil napolnjen z drevesnimi dišavami; šum je še vedno trajal, a v njem ni bilo nič več strašnega. Temveč ta šum je, kakor kaka stara pesen tešil Heleno.

Ona je s težavo odprla oči. Veliko kolo, katero je gonilo voda, vrtelo se je pred njo, in okrog brizgala je voda. V luninej svetlobi bile so vodne kaplje podobne demantom, s katerimi so jo kinčale dekleta na vrtu oni dan, ko je prišel Srebrjani.

„Ali sem zopet na vrtu?“ mislila si je Helena — Dekleta, Pašenka, Dunjka, kje ste?

Namesto svežega devičjega obraza nagnila se je čez njo nagubančena glava, kakor sneg bela brada se je skoraj dotaknila njenega obraza.

— Vidiš, kako te je obvaroval Bog, bojarinja, — rekel je stari vzemirjen, radovedno ogledujoč Helenine poteze: — lej, ko bi bil konj nagnil je malo bolj na levo, pa bi bila naravnost v vodni tok, pa ta konj je že vaje, — nadaljeval je sam

dekliške ljudske šole; plače posamičnih učiteljskih močij so kaj različno razdeljene, razen nadučitelja, kateri je h krati šolski vodja in navadno cerkveni organist, so plače drugoga, tretjega in četrtega učitelja, oziroma učiteljice kaj pičlo odmerjene. Odkar je ljudstvo prisiljeno svojo dečo brez izjeme v šolo pošiljati in so ti s šolskimi naznanili vsako četrtletje v napredku svojih otrok poučeni, se vedno manj za nje zanimajo, in le učitelju prepuščajo, da po svojih predpisih ravna. Slabi nasledek za tega pa je ta, da pouk po šolskih učnih urah preneha in le malo četrterazrednic je še, kjer se je ta stara navada ohranila. Jednako gine tudi pouk v privatnih hišah. Učiteljevi dohodki na teh šolah, kjer bi ravno še enkrat toliko potrebovali, kakor njegovi kolegi na jedno- in dvorazrednicah so v oči-vidnem nasprotju s stroški, ki so neizogibni. Ne samo, da se mu od plače odtegnejo razna plačila, mora si tako obleko preskrbovati, kakoršna denašnji izobraženi svet nosi, mora primerno stanovanje vzdržavati si z lastnega žepa, v društvo zahajati, pravi ali podpiralni ud javnih društev biti, in vse to s plačo, katere je jednaka ali še celo manjša kakor njegovih sotrudnikov na jednorazrednicah, katerim vsega tega ni treba, kateri še prosto stanovanje uživajo. Njegova plača je še celo manjša, kakor plača žandarjev, uradniških slug, eksekutorjev in diurnistov. O resnici te trditve se vsakdo vsak trenutek lahko prepriča.

Kakšne posledice ima to in jih bode še za seboj imelo?

Vsak učitelj začetkoma na četrterazrednici postavljen bode si na jedno ali dvorazrednico pomagaj, kjer si bode pri vsakej reči materialno bolje stal.

Za četrterazrednice ostajajo potem le sedanji stareji nadučitelji, učiteljski pripravniki in učiteljice. In ravno na teh šolah je potreba najspretnjših učiteljskih močij, ne pa začetnikov. Ne samo, da je tukaj največ otrok za poučevanje, da mora poduk in vzgoja popolna biti, da je najboljših učnih metod treba k dosegu učnega črteza, da se od učitelja več znanosti, omike in več pridnosti zahteva, obiskujejo četrterazrednice otroci uradnikov in sploh premožnejših, ki jih pozneje v srednje šole pošiljajo. Ni čuda, če spretni učitelji četrterazrednice zapuščajo in rajši kot učitelji na jedno- ali dvorazrednicah službujejo, in da vsled tega četrterazrednice svojo delovanje slabeje izpolnjujejo in da njih učenci v poznejših letih na srednjih šolah ne storijo dovoljnega napredka, itd.

Kakor zahteva naše glavno mesto najspretnjših učiteljev za pouk svojih otrok, jednako zamore tudi obširnost in uradniki v večih krajih od slavnega c. kr. deželnega šolskega sveta terjati, da jim dá kolikor možno najboljših učiteljskih močij.

Ker je učiteljeva naloga na četrterazrednicah najtežja, ker je ves pomen šolstva večinoma od njih odvisen, ker je življenje v teh krajih na deželi najdražji, zato je prošnja na vsak način ne le opravičena, ampak celo nujna, da bi se drugim, tretjim in četrtim učiteljem, oziroma se na drago življenje v taci krajih plača povišala na ono kategorijo, katero uživajo nadučitelji na četrterazrednicah brez službene doklade za opravilna dopisovanja z oblastnjami.

Da se deželni poslanci o tem lahko prepričajo

in da bi pri stavljenju imenovanega nasveta od strani slavne vlade z lahko in opravičeno vestjo pritrdili, o tem upam, da bi se ne motil.

Tedaj sotrudniki na četrterazrednicah na nas je ležeče, ako znamo svoje slabo stanje odličnim in odločujočim krogom v pravej obliki pokazati, od nas je zavisno, ako si hočemo zagovornikov v dežel- nem zboru pridobiti, zato se potrudimo in stavimo pri prihodnjih okrajnih učiteljskih konferencah svoje predloge in potem pri deželni učiteljski konferenci po naših zastopnikih. Potem je mogoče, da se pozornost merodajnih krogov na nas obrne, da nam upanje zablisi, si kedaj stanje zboljšati. Zato na delo!

Deželna kmetijska enkêta.

V Ljubljani 17. aprila.

Danes dopoldne pričela se je deželna kmetijska enkêta v magistratni dvorani. Od 62 k enkêti povabljenih gospodov navzočih je 43 namreč: deželni poslanci: baron Apfalter, dr. vitez Bleiweis-Trsteniški, Dežman, Detela, Dev, dr. Dolenc, Grasselli, Kersnik, Klun, dr. Mauer, Mohar, dr. Mosché, Murnik, Pakiz Primož, dr. Papež, Pfeifer Viljem, dr. Poklukar, Robič, Rudež Karol, dr. Sterbenec, Svetec, vitez Schneid, Šuklje, dr. Vošnjak. Od drugih povabljenih gospodov: župan Bavdek, župan Dekleva Leopold, dekan Golobič Anton, cesarski svetnik Ribard Janežič, posestnik Jeršan Anton, posestnik Kavčič Fran, dr. Kosler Josip, Kotnik Fran, baron Lazarini Henrik, župan Levec Janez, župan Namorš Ignacij, župan Ogorelec Vinko, posestnik Ogulin Anton, Pirc Gustav, tajnik kmetijske družbe, župan Planinec Anton, župan Potepan Josip, veliki posestnik Josip Seunig, veliki posestnik Janko Urbančič in župan Valjavec Aleks. Jutri bode gotovo še nekaj gospodov došlo.

Trije gospodje so pismeno poročali, da jim ni mogoče priti, namreč gg. državni poslanec Obreza, baron Schwegel in okrajni glavar Mahkot. Predseduje enkêti deželni glavar grof Thurn, kot zastopnik deželne vlade je navzoč c. kr. deželni predsednik baron Winkler in c. kr. deželne vlade svetovalec August pl. Wurzbach Tannenberg. Zapisnik zborovanja enkête vodi državni poslanec gosp. Klun.

Deželni glavar grof Thurn prične enkêto s sledečim slovenskim govorom:

Slavna enkêta!

Slavni deželni zbor kranjski je pretečeno leto sklenil, da se uzroki preiščejo, vsled katerih kmet-ski stan čim dalje, tem huje materialno propada in peša, — dalje je deželni zbor sklenil, da bi se enkêta sklicala, ki bi se o tem vprašanju posvetovala in nasvete stavila, kako bi se dalo zboljšati materialno stanje kmetijstva. — Ti nasveti se imajo potem prihodnjemu deželnemu zboru v daljno porabo, obravnavo in rešitev izročiti.

Na tej podlagi si je deželni odbor usojal slavno enkêto sklicati in velečastite gospode izvedence in zastopnike korporacij povabiti, da sodelujejo v tej težavnej in velevažnej zadevi.

Prepričan sem, da so pravi možje skupaj, kateri imajo resno voljo kmetu pomagati, kateri so izkušeni v kmetijskih razmerah, ker živé v ozki dotiki s kmetiskim ljudstvom, in kateri imajo potrebne vednosti o teh zadevah.

Helena je prestrašena pogledala mlinarja.

— Ti veš . . . rekla je, — ti veš, kdo sem jaz.

— Kaj pa jaz vsega ne vem, milostljiva Helena Dmitrijevna! Mnogo mi je že v mojem življenju nanesla na uho voda, mnogo so mi našepetala drevesa! Dosti vem; pa ob vsem govoriti ni dobro!

— Oče, ako veš vse, ti je pač znano, da tebe Vjazemski pogubiti ne more, on leži zdaj na cesti pobit . . . prosim te v imenu presvete Marije Device, skrij me, oče!

— Oh, oh, oh! — vzdihnil je starec, — Afanasij Ivanovič leži pobit na cesti! Pa njemu ni bila namenjena smrt od meča. Kaj pa, če ustane Afanasij Ivanovič, priskakal bode k mlinu in rekel: kje je moje srce, moja bojarinja, silna ljubezen gori v mojem srci? Kako mu hočem odgovoriti? On ni tak človek, da bi se dal voditi za nos. Razsekal me bode na drobne kosce!

— Dragi oče, tu je moj vratni kinč! Vzemi ga! In še več ti dam, če me rešiš!

Mlinarjeve oči so se zažarile. Vzel je kinč iz

Kmetijstvo, ako se dobro počuti, je najmočnejši stebel, na katerega se država opira za more, ono je nepremagljiva trdnjava zoper nevarnosti, katere žalibog v današnjih časih človeštvu preté.

Da se je pridobilo potrebno gradivo, statistični izkazi in drugi podatki, obrnil se je deželni odbor na visoko deželno vladu, oziroma finančno direkcijo, na c. kr. deželno sodnijo v Ljubljani in na c. kr. okrajno sodnijo v Rudolfovem, na vsa c. kr. okrajna sodišča in do vseh župnijskih uradov. Skoro vsi vprašani so odgovorili, za kar jim gre priznanje in zahvala.

Nabralo se je jako različnega materiala, katero obsega mnogo vredne in zanimive tvarine in nasvetov. Potrudimo se tedaj, kar je v naših močeh, želimo in upajmo, da bode naše delo uspešno in mili naši domovini koristno. Zaključaje „Dobro došli“, pričem zborovanje slavne enkête. (Dobro. Dobro.)

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 17. aprila.

Prihodnja seja gospodske zbornice **državnega zbora** najbrž ne bo pred snidenjem zbornice poslancev. Kako dolgo bode še trajalo zasedanje državnega zbora, še ni odločeno, najbrž blizu konca maja. Jedna prvih predlog, ki pride v državnem zboru na vrsto, bode pogodba s severno železnico, takrat je pričakovati kaj burne debate. Da pa bode vzprejeta, je skoraj gotovo. Levičarji bodo glasovali zanjo iz prijateljstva do Dunajskih židovskih milijonarjev, mnogo desničarjev pa z ozirom na vladu.

Deželnim zborom bode letošnje leto odločen daljši čas za zborovanje. V českem pride morda še jezikovno vprašanje na vrsto. Nemci se bodo temu upirali, da bi se reševalo to vprašanje v deželnem zboru, ker za to je po njih mnenji kompetenten samo državni zbor.

Naučno ministerstvo je zaukazalo, da se imajo pregledati vse učne knjige za gimnazije in realke, in se zanje napravi nov zapisnik. Vsem ravnateljem srednjih šol poslal se je ukaz, da točno pazijo na pomanjkljave in napake učnih knjig, ter jih objavijo ministerstvu, da jih odpravi, oziroma popravi. Poleg tega je tudi ukrenilo naučno ministerstvo, da v učiteljskih spricvalih za meščanske in ljudske šole mora vselej pristaviti se, v katerem jeziku je dotični zmožen poučevati.

„Narodni Listy“ zahtevajo, da se osnujejo samostojni referati za **česko** šolstvo v naučnem ministerstvu. Upanja, ki so se stavila na pozvanje deželnega šolskega nadzornika Weberja in namestniškega svetnika Germana v naučno ministerstvo, se neso izpolnila; oba sta kot navadna konceptna uradnika se izgubila v naučnem ministerstvu. Ker so česki poslanci z vsprejemom nove šolske postave pomagali centralizovati šolstvo, morajo saj gledati, da v središču dobé garancije za svobodni razvoj českega šolstva.

Hrvatski ban, grof Khuen-Hedervary, biva sedaj v Pešti, da se posvetuje z vladu o pripravah za deželni sabor. Z začetka se je mislilo sklicati sabor že konci aprila, a sedaj se bo to odložilo do srede maja. Tedaj pa imamo v saboru pričakovati kaj burnih prizorov, Starčevićevci bodo pri budgetnej debati, pri posvetovanju o adresi in odpošiljavi regnikolarne deputacije v Pešto gotovo z vsemi silami napali vladu.

Vnanje države.

V Gorici se je sešla komisija za poravnanje spora mej **Avstrijo** in **Italijo** zaradi ribišтва

zase: — znan mu je ta kraj; slava Bogu, on ni prvi pot pri mlinu.

Pojavljenje starca je prestrašilo Heleno, spomnila se je raznih pravljic o divjih možeh, čuden utis napravile so na njo gube in bela brada neznanega moža, pa v njegovem glasu bilo je nekaj prikupljivega in dobrodušnega. Helena spremenila je na mah svoje misli in pala je k njegovim nogam.

— Ljubi oče! — zakričala je: — brani me, skrij me!

Mlinar je takoj uganil, kaj da je: konj na katerem je priskakala bojarinja, bil je Vjazemskega. Po vsej verjetnosti bila je ona bojarinja Morozova, ravno ona, katero je skušal on pričarati knezu. On je še nikdar ni videl, pa mnogo je slišal o njej od Vjazemskega. Ona ni ljubila kneza, prosila je njega pomoči, tedaj se je ona najbrž rešila od kneza na tem konji.

Starec si je na mah predstavil vse.

— Moj Bog, bojarinja! — rekel je on, — kako te hočem ubraniti? Mogočen je knez Afanasij Ivanovič, dolgi sti njegovi roki, lahko pogubi on mene, starca!

biserov bojarinji iz rok in začel ga je vesel ogledovati pri mesečini.

— Bojarinja, golobičica moja, — rekel je z zadovoljnim obrazom, — da te blagoslovi Bog in Moskovski čudotvorci! Ni lahko skriti tebe kneževim ljudem, če gredó semkaj.

Še ni izgovoril starec, ko se v gozdu zasliši ropot konjskih kopit.

— Gredó, gredó, — zakričala je Helena, — ne izdaj me njim, ljubi oče!

— Dobro, bojarinja, pojdi z menoj!

Mlinar je hitro odpeljal Heleno v mlin.

— Skrij se za mehove, — rekel je, zaprl za seboj duri in tekel h konju.

— Oh, moj Bog, kako hočem skriti konja, da bi ga ne dobili!

Prijel ga je za uzdo, in odpeljal ga na drugi konec mlina, kjer je imel čebele in privezal ga za grm za panjevi.

V tem so se ljudski glasovi in ropotanje konj slišali vedno bližje. Mlinar se je zaprl v koču in ugasnil luč.

(Dalje prih.)

v Jadranskem morju. Predsedoval bode predsednik Tržaškega pomorstva Avgust Alber, Laški člani komisije so, kapitan: Piola, zbornična poslanca Gapelli in Berio in profesor Gigliotti; avstrijski: predsednik Alber in ministerski svetniki Haaret in Rinaldini; od ogerske državne polovice je pa imenovan sekijski šef Mihalovič.

Francozi so Hong-Hovsko citadelo z bojem vzeli. Prva brigada obsla je sovražne pozicije, druga pa s težkimi topovi streljala na citadelo. Radi previsokega stanja vode se flotila ni mogla udeleževati boja, samo dve ladiji s topovi pomagali ste pri naskoku. Mesto samo so pa Francozi zasedli brez boja, a bilo je prazno, vse hiše pa razdrte. — Kantonski podkralj je obdolžen, da ni slušal cesarjevih ukazov in imel bi bil biti obsojen, da se mu javno odvzamejo vse čini. Ker je pa on sam priznal svojo krivdo in prosil za kaznen, skazal mu je cesar to milost, da je odložil proglašanje razsodbe in preiskavo proti njemu izročil oddelku za civilne zadeve. Podkralju je tudi naročeno ostati na svojem mestu, dokler se kaj dalje ne ukrene. Kitajski častniki, ki so obdolženi, da so zakrivali zgubo Bac-Ninha, obsojeni so k smrti. Yünnanski guvernér poklican je v Peking na odgovor.

Rumuška zbornica je vsprejela volilni zakon, ki upeljava tri volilne razrede. Rosetti je predlagal splošno volilno pravico, ker je pal njegov predlog, zapustil je on z nekaterimi tovariši zbornico.

Katoliški centum v **nemškem** državnem zboru misli predlagati, da se socialistični zakon podaljša za samo jedno leto, tačas bode dovolj časa temeljito pretresti vse dotične predloge, kako temu zlu opomoči.

Egiptovska ministerska kriza je poravnana, Nubar paša in mr. Eliford Lloyd ostaneta na svojih mestih. Samo mr. Lloyd se bo moral v bodoče omejiti na delokrog državnega podsekretarja, in bo za naprej egiptovski, ne pa angleški uradnik. Vender bode v stanu nadaljevati reforme, ki se tičejo pravosodja, ujetništva, policije in zdravstvenih zadev.

Dopisi.

Z Dunaja 14. aprila. [Izv. dop.] (Cesar Ferdinandova severna železnica.) Že ste svojim čitateljem odkrili vse poglavitne dogodke za kulisami, katere so odločevali in še odločujejo, da se je naša vlada za toliko udala v ravno, kar vročem vprašanju gledé severne železnice. Tako je prav, nezavisno in pošteno glasilo vsikdar občinstvo z lučjo resnice popelje v vsakateri dogodek, kateri se tiče narodove in splošnje blaginje. In pogodba z delniško družbo severne železnice prezentuje zadevo prvo vrste, velevažno za državno in narodno gospodarstvo, za občnost kakor za posameznega davkovca! Da v pogodbo, kakor je dogovorjena sedaj ter objavljena, ako jo potrdi državni zbor, država izgubi dragocene vire svojega dobrega gospodarstva, to je jasno vsem, to tudi drugače ni, če se tudi pravni prijatelji severne železnice dokazati trudijo, da se je vsa stvar dovršila — slabo za delničarje severne železnice. Satirično dramo je imenovati vse tisto, kar so predavali in prestavljali odlični gospodje advokate dr. Pann, dr. Schmidt, dr. Trotter pa dr. Brückner, pobijajoči najraznoličnejše imenovati dogovor na „izvenrednem glavnem shodu delničarjev severne železnice“ v 7. dan t. m. Ti gospodje so zavidanja vredni delničarji severne železnice, znani Dunajski advokate, ki so temeljito, poučeni že premnogokrat branili to podjetje na privatno-pravnem, kakor tudi na publicističnem polju. Nič čudnega ni torej, da tudi ob tej priliki svojo stvar dobro razumejo in še boljše zastopajo, nič čudnega ni, če nam z vsem sofističnim in jurističnim aparatom stvar tako naslikajo, da bi pač boljše bilo, delničarska družba severne železnice ni bila nikdar rojena, kakor da se je utaknila v dogovoré za novi privilegij! Vender pa so njim samim ušle izjave, katere bodo prav hodile državnim poslancem, borečim se v ime svojih volilcev proti odobrenju rečene pogodbe, Dr. Trotter n. pr. je izustil: „Dvoje je jasno; naša pravica je jasna in pa istina, da je naš privilegij z vso železniško politiko naše dobe v vpréko prišel, katero je težko odstraniti.“ Opozicija, s katero hoteli so ti štirje znameniti večaki slepiti občinstvo, bila je jako prisiljena in komična! Tak slab utis napravljajo tudi jezikovna naredba glavnega vodje pl. Eichler-ja za severne železnice proge, katero ste že priobčili v listu. Pohiteli so sicer to naredbo, katera na českih postajah veleva kondukterjem, postaje klicati najprvo s českim jezikom potem z nemškim, pohiteli so njo izporočiti českemu klubu državnega zbora; a v teh krogih naletela je naredba na smešljanje in dov-tipe, — ker pravica jim mora stati na jako slabih nogah, da se jo s takimi sredstvi podpreti hoče!

Iz Cerklijana 16. aprila. [Izv. dop.] Na velikonočni ponedeljek zvečer jelo je v naši vasi pri

nekem posestniku goreti in mahoma bilo je petero hiš v ognji, katere uničil je v kratkem času — Tako naglo obdal je požrešni element cela poslopja, da še živine ni bilo mogoče rešiti.

S pomočjo Berniške in Cerkljanske brizgalnice ustavili so ogenj, da ni uničil vasi, kar je ostalo 25. junija 1881. leta.

Zažgal je baš hudobni človek, ki je brzo odnesel pete v bližnji gozd.

Pogorelci bili so zavarovani, le jeden zamudil je za par dnij plačnino. Fr. B.

Domače stvari.

— (Presvitli cesar) podaril je za popravo cerkve v Šent Jurji pri Kranji 100 gld.

— (Vesela vest.) Z Dunaja prišel je višji uradnik v Ljubljano ter se včeraj z gosp. ces. svetnikom Ivanom Murnikom podal na Gorenjsko, da si ogleda Železnike, Kropo in Kamnogratico, kjer se bodo priredile tovarne za izdelovanje pušek. Za imenovane kraje bode to izredne važnosti in koristi, a tudi za vso deželo imele bode dobre nasledke.

— (Ilustracija k svobodi volitev.) Iz prav zanesljivega vira poroča se nam: „Gotovo ste, gospod urednik! opazili pri volilnem shodu družega razreda onega iz Bosne vrnivšega se političnega uradnika, ki se je v čitalniški dvorani tako oblastno ustopil poleg predsednika in je v osodnem trenutku, ko se je imelo glasovati o kandidaturi gosp. prof. Šuklje, v strah in grozo navzočnim uradnikom potegnil iz žepa papir in svinčnik, da si notira one, ki se niso pridružili njegovemu krdelu. Zanimalo Vas bode tedaj tudi izvedeti, da je isti mož prišel Veliko soboto k predstojniku neke pisarne ter mu dejal: „dass der Herr Landespräsident ihn bitten lässt, er möge auf die Herren Beamten einwirken, damit sie sich an der Wählerversammlung beteiligen und für den „Šuklje“ stimmen.“ Povedal bi vam lahko še o drugem prizoru iz iste pisarne, a nadejam se, da Vam bode uže to zadostovalo, da spoznate, zakaj je „preučeni“ gospod profesor v dan volilnega shoda pred začetkom zborovanja tako oblastno hodil, po čitalnični dvorani in zakaj ga je po njegovem propadu tako zelo zapustila hladnokrvnost, da so mu volilci morali skrbeti za potrebni douche.“ — Ali je treba temu dopisu še kaj dostaviti? — — —

— („Stolz lieb' ich den Spanier.“) Iz nekega ob velikej cesti ležečega kraja na Dolenjskem se nam poroča, da je gosp. prof. Šuklje o svojem potovanju k volilnemu shodu v Novem mestu, govoreč o dolenjski železnici, se izjavil: „jaz in deželni predsednik jo bodeva izposlovala.“ — Bravo!

— (Deželna kmetijska enketa) zborovala je danes do 1. ure popoldne. Obravnavalo se je v treh vprašanjih o dednem pravu na kmetih. Obravnavana je bila jako temeljita in obširna. Ob 1/2 5. uri se obravnava ankete nadaljuje.

— (O Leitmajerji,) katerega bi nekateri tako z veseljem pozdravili namesto odstopivšega Gertscherja za predsednika deželne sodnije v Ljubljani, poroča se nam, da se je o neke prilike izrazil: „slovenische Blätter muss man confisciren, weil sie erscheinen.“ — Ko bi k temu tudi hoteli komentar delati, bil bi nepotreben. Opozorujemo pa slovenske državne poslance, da je njihova dolžnost skrbeti zato, da nam minister Pražák — morebiti napačno poučen — ne pošlje v Ljubljano tacega moža „pravice“ in „pospeševalca sprave“.

— (V semenišči Ljubljanskem) predava se sedaj filozofija, in to z jezikom slovenskim. Tega napredka smemo biti veseli v trojem oziru: prvič priučé se bogoslovci vseh vero do gojiti znatno znanstveno temelja, drugič je to začetek slovenskemu, domačemu modroslovesnemu znanstvu, a tretjič se je s to naredbo slovensčini odkazalo v bogoslovju lepo mesto in gojišče, kar nas navdaja z novim upom, da si s časom slovenski jezik usvoji vse bogoslovne predmete, kolikor bi to n. pr. pri dogmatiki ali morali ne bilo samej stvari na kváro. Slušatelji bodo se s slovenskimi predavanji laglje okoristili in že v službi gladkejšje tolmačili svoje nauke.

— („Obrtnika“) izšla je 4. številka. List je prav vrlo uredovan in vsega priporočila vreden. Kakor se čitatelji lahko osvedočijo iz članka „Narod in naše časnikarstvo“, katerega smo iz Obrtnika ponatisnili.

— (Veteran.) Fran Kinkel 88 let star, ki je vojeval že v bitki pri Lipskem in kot tak bil odlikovan s topovnim križem (Kanonnenkreuz), ki je sedaj že jako redek, umrl je včeraj zjutraj ob 8. uri v sv. Florijana ulicah, pri svojem sinu, krojaču v Ljubljani. Fran Kinkel porodil se je, kakor je našemu poročevalcu sam pripovedoval na Nemškem v Wurmlinien, pri Rothenburgu ležečem kraji na reki Neckar. Oče bil mu je nadštalmojster pri princu Condé, a ostavil to službo in živel nekoliko časa v Nassau, kjer so po običaji Kinkel-na pograbili k vojakom. Prišel je k avstrijskim vojskom k polku Reiss-Plauen št. 17, ki je imel takrat svoj nabiralni okraj v Plznu na Českem, od tod pa v Ljubljano l. 1842, kjer je služil pri tedanjem polku princ Hohenlohe, sedaj baron Kuhn, kot „bandeführer“, do l. 1855. Ko je izstopil iz vojaške službe, bil je mnogo let pri zakupu užitninskega davka, katerega je takrat imel ranjki g. Kalister, na Vrhniki v službi. Pred kakimi 10 leti ostavil je i to službo in živel v Ljubljani. Bil je Kinkel, dasi 88 let star zmirom čvrst in zdrav človek. Zadnji dve leti mučila ga je naduha in tej je mož tudi podlegel. Ljubljanski veterani so danes ob 1/2 6. uri zvečer spremili svojega najstarejšega kolego k sv. Krištofu.

— (Konzistorijalni svetnikom) imenovan je gosp. Josip Jeraj, župnik v Žavci.

— (Provizorjem) pri sv. Marjeti na Pesnici imenovan je g. Ivan Kunce do sedaj kaplan pri sv. Petru pri Radgoni.

— (Slovenščina na Koroškem.) Krajni šolski svet v Podgorjanah uložil je 8. decembra 1883 prošnjo zastran šolskih olajšav in poučnega jezika. Prosil je, naj bi v domačej šoli domači slovenski jezik bil tudi poučni jezik, a nemščino naj bi se kot učni predmet uvedlo v 5. šolskem letu. C. kr. okrajni šolski svet v Beljaku pa je v 6. dan marca t. l. v slovenskem jeziku spisano in uloženo prošnjo rešil po nemški in odbil jo v obojnem oziru. Vrli Podgorjanski šolski svet se bode pač pritožil pri c. kr. deželnem šolskem svetu v Celovcu, s kacic uspehom — se težko uganiti ne da. Vender pa rodoljubni možje ne bodo odjenjali, marveč poslužili se bodo zadnjega postavnega sredstva, da priborijo materinemu svojemu jeziku pravico in veljavo ali pa da morejo z novimi dokazili služiti trditvi, da pri nas mora čestokrat narodnostna pravica svoje mesto, postavno zabranjeno odstopiti političnej in osobnej mrznji ali nesposobnosti državnih organov. Umestno se nam pri tej priliki tudi vidi zapravšati, kaj nekateri „rodoljubi slovenski“ svetujejo koroškim Slovincem, tudi hoditi z deželno vlado po drni in strni, z deželno vlado, katere načelnik je baje član nemškemu „Schulvereinu“? Dosledno bi to bilo tistim patrijotom, katerim je Bog narode ustvaril za to, da voljo vlade izvršujejo! Posebno patrijotično in rodoljubno ne! — Kako se nam zadnje sledove rojakov našim v starem Gorotanu raznaroduje, kako nam zlasti kozel „Schulverein“ objéda na Koroškem slovensko narodnost, o tem nam pač žalostno zgodovino nadaljuje v vsakem listu Einspülerjev „Mir“, katerega ne moremo dovolj zahvaliti in prehvaliti ter vsakemu slovenskemu srcu priporočiti! In kake žalostne prikazni predočujejo v tej raznarodujočej dobi sedanjih Korošcev otroci, to nam pojasnjuje dopis iz Spodnjega Koroškega, kateri čitamo v „Slov. Gospodarji“. Ta dopis slóve: V naši okolici so jedno-, dve-, tri-, štiri- in celo petrazredne šole, pa od prve do zadnje nemški pouk. Nekega dne je gospod katehet fantiča iz prvega razreda vprašal rekoč: „Was sind die Engel?“ Fant ali deček se odreže: „Die engel sind purgermeister, si haben ferstand und bilen aber keine bajber.“ Gospod K. fanta pogleda in misli, fant je nalasč tako izgovoril. Ga vpraša še jedenkrat: Was sind die Engel? Fant je zopet tako odgovoril, pa ne s tako korajžo ko poprej. Gospod K. fantu reče: Povej mi slovensko, „was ist ein purer geist“. Fant se je začel jokati in je dejal: Tega ne vem, jaz sem mislil, da je purgergeist gospod purgermeister. Za kaznen je fant moral desetkrat popisati: „die engel sind pure geister itd. pa ne purgermajster. Tako se Koroškim otrokom v Koroški šoli godi. Če slovenski katekizem ima, ga pa brati ne zna. Tako vrli „Slov. Gospodar“ v Mariboru v šestem letu Taaffejevega vladanja. Sedaj pa imajo gospodje oficijozni malarji v Kolodvorskih ulicah Ljubljanskih besedo, prosimo!

— (Odvetniške premembe na Štajerskem.) Dr. Karol Bresnigg, odvetnik na Ptui, preseli se s 1. julijem t. l. v Gradec. — Dru. Stra-

felli, odvetniku na Ptui, ustavilo se je odvetništvo za jedno leto.

— (Dve novi slovenski knjižici.)
I. Osnovna pravila za obrtne zadruge, — zadružne bolniške blagajne, — zadružne razsodiške odbore in za pomočniške zbornice. Po uradnem nemškem tekstu izdala in založila trgovinska in obrtniška zbornica za Kranjsko. V Ljubljani. Natisnila Klein in Kovač. 1884. 46 str. To je naslov prve knjižice, ki se odlikuje po lepem, blagoljubnem jeziku, po ličnej obliki in jako čistemu tisku. Knjižica bo izredno dobro služila vsem obrtniškim krogom, katerim jo toplo priporočamo. — II. Poročilo slovenskega narodnega političnega društva „Sloga“ v Gorici o svojem delovanju v dobi od običnega zbora 11. januarja 1883 do običnega zbora 17. januarja 1884. V Gorici 1884. Natisnila in založila Hilarijanska tiskarna. 61 str. V tem poročilu je jako natančno obrisano društveno delovanje glede stroškov vrto, slovenskega učnega jezika, posojilnice, Briške okrajne sodnice, volitev, deželne kulture, koroške ceste ob Soči itd., popisane so odbore seje in obravnave, naposled pa je pridejan imenik poverjenih okrajev in družabnikov. Delovanje društva je vsega priznanja vredno in jako uspešno, kajti v preteklem letu ustanovilo si je otroški vrt, posojilnico, sicer pa pri vsakej priliki energično zastopalo narodne koristi. Ker je število udov mnogobrojno, vodstvo pa v pravih rokah, preverjeni smo, da bo društvo „Sloga“ tudi v bodoče jednako izorno napredovala. Poročilo pisano je jako pregledno, oblika je lična in se ta knjižica vsem enakim društvom priporoča v posnemanje.

— (Razpisani učiteljski službi.) Druzega učitelja na trirazrednici v Ratečah pri Zidanem Mostu. Plača 500 gld. Prošnje do 10. maja na okr. šol. svet na Krškem. — Druzega učitelja na dvorazrednici v Srednji Vasi v Bohinji. Plača 400 gld., preklicljiv poboljšek 20 gld. na leto in stanovanje. Prošnje do 10. maja na c. kr. okr. šol. svet v Radovljici.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Carigrad 17. aprila. Jahta „Miramare“ s cesarjevičem in soprogo priplula spremljana po jahtah „Yzzedin“ in „Taurus“ ob 8¹/₂ uri pri krasnem vremenu v Bospor. Pri ustji morske ožine bila sta cesarjevič in Štefanija od več tisoč oseb vseh narodnostij, večinoma Avstrijcev, Ogrov, Belgijcev na krovu slovesno s zastavami okrašenih Lloydovih parobrodov navdušeno pozdravljena. Miramare v spremstvu imenovanih brodov ustavil se je ob 10¹/₄ uri pred Dolma-bagdshe, kjer je veliki vezir in ministri vnanih zadev cesarjeviča in soprogo najudaneje pozdravili. V dvornih gala-kočijah peljala sta se potem visoka gosta v Yildizkiosk. Vse v pristanišči zakotvano tuje brodovje je v zastavah, v avstro-ogerske koloniji velika navdušenost.

Razne vesti.

* („L' explosion“) nazivlje se anarhistični dnevniki, ki izbaja v Genfu. Zadnja številka ima ilustracijo, kako je velikanska eksplozija v vzduhu poglala vso francosko zbornico. List ima na čelu naslov: „Calcibus et pugnus“.

* (Nameravani atentat s hudičevim oljem.) Novo poročena dvojica na Francoskem podala se je na potovanje v Genf. Njima je pa sledila neka maščevanja željna prejšnja moževa ljubica. Ta je prišla v Genf, kupila v nekeji lekarni steklenico hudičevega olja in s tem je šla čakati srečno dvojico pred gledališče. Tam njima izprazni steklenico v obraz. To pa ni imelo nameravanega učinka, lekar dal jej je neko drugo neškodljivo tekočino, ker se mu je osoba, ki je hudičevo olje zahtevala, zdela sumna.

K začetku stavbene sezone

dovoljujem si priporočati veliko zalogo

stavbenega in rezanega lesa, apna, peska in kamenja

po nizkih cenah.

C. Tauzher, Bežigrad.

(246—2)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnik

Poslano.

Gospod notar Janko Krsnik alias Për mi je sedaj odgovoril. Mož tajf vse, kar se mi pri elastični njegovi naravi ne zdi čudno. Prič nemam! Ali vender je resnica na moji strani! Bilo je to tedaj, ko sem bil še v pisarni gospoda dra. Mosché-ta, ter sem imel slučajno pri sodnji na Brdu opraviti. Sprehajala sva se po drevoredu pred graščino ter zašla — sam ne vem po kaki priliki — v razgovor o Kranji. Tedaj pravil sem mu tudi o tisti „velikanski afəri“, ki ima v naših časih rešiti sedanjo našo vladno zistemo. In gospod notar je tedaj vse drugače sodil o ti „afəri“. Se vé, da bode sedaj zopet tajil. Kaj hočem! Ako me nesrečna osoda še kdaj spravi v dotiko z gospodom notarjem na Brdu, bodem poklical vselej dve prič, ali bodem pa dal napraviti notarski akt o vsaki besedici, ki jo bodem spregovoril z njim. Potem morda ne bode tajil!

Gospodu notarju Krsniku zljubilo se je tudi poročljati z orožjem. Za oficiozno njegovo prihodnost je to vsekako nevarno! Morda je pa storil to samo zategadelj, ker vé, da mu na strani stojé elastični prijatelji, ki bi o pravem času z denunciacijo pred sodnijo stopili? Kar se mene tiče, še dan danes ne vem, ali me je postopanje gospoda Krsnika žalilo ali ne. Kdor je tak „kavalir“, da brez uzroka strogo privatne stvari razobeša po nečednih plotovih „Ljubljanskega lista“, žali samo sebe; napadnemu pa tako početje nikdar ne škoduje! Odsle naj gospod Për piše, kar hoče; s tem dajem mu generalno pooblastilo, da smé v „Ljubljanskem listu“ oprati vse umazano perilo mojega preteklega privatnega življenja! Če mu bode to pripomoglo, da postane „titularni hofrath“, veselilo me bode!

(256)

Dr. Ivan Tavčar.

Umrli so v Ljubljani:

15. aprila: Marija Šarc, dekla, 50 let, Poljanska cesta št. 27, za srčnim kapom. — Fran Kinkel, prov. finančni raznik, 88 let, Sv. Florijana ulice št. 32, za oslabljenjem.
16. aprila: Marija Turin, železniškega čuvaja žena, 54 let, Sv. Petra cesta št. 64, za plučno tuberkulozo. — Oče Ambrosius Janez Ivanc, frančiškan, 24 let, Marijin trg št. 5, za plučno tuberkulozo. — Fran Klopčič, molar, 69 let, Dunajska cesta št. 14, za plučno tuberkulozo.

V deželnej bolnici:

11. aprila: Marija Boltavžer, brivčeva hči, 7 let, Stari trg št. 28, za davico. — Jurij Derglin, gostač, 76 let, za starostjo. — Fran Zupan, delavec, 50 let, bil je umirajoč prinesen.
12. aprila: Andrej Lampič, kajzar, 62 let, za starostjo.
13. aprila: Marija Štrukelj, gostija, 70 let, za plučnico.
14. aprila: Miha Strugel, lončar, 47 let, za rakom v želodec. — Blaž Dolfar, gostač, 59 let, za gnojenjem v prsih.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
16. aprila	7. zjutraj	726.24 mm.	+10.4° C	sl. svz.	obl.	9.5 mm.
	2. pop.	725.82 mm.	+15.2° C	sl. svz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	727.72 mm.	+10.3° C	sl. svz.	obl.	

Srednja temperatura +12.0°, za 2.7° nad normalom.

Dunajska borza

dné 17. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld. 95	kr.
Srebrna renta	80	95
Zlata renta	100	70
5% marena renta	95	45
Akije narodne banke	449	—
Kreditne akcije	321	60
London	121	45
Srebro	—	62
U. kr. cekini	—	72
Nemške mark.	9	35
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 123	75
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 171	30
4% avstr. zlata renta davka prosra.	100	90
Ogrska zlata renta 6%	122	10
—	91	65
—	88	50
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114	50
Zemlj. obč. avst. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi	121	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	108	25
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	50
Kreditne srečke	100 gld. 176	75
Rudolfove srečke	10	19
120	119	75
Akije anglo-avstr. banke	120	75
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	214	70

Tuji:
Pri Slov.: Kristmar iz Budapešte. — Vence iz Ilirske Bistrice. — Ahaič in Tržica. — Breno iz Mosetča.
Pri Matič: Klein z Dunaja. — Vitez pl. Scheid iz Gorice. — Rating iz Monakova. — Winterthal-ter z Dunaja. — plem. Hosteneck iz Grada.

95% spirit

(225—2)

z ali brez vinskega okusa po dnevnej ceni prodaja
J. Kravagna v Ptui.

Službe,

kakersne koli, išče inteligenten, 23 let star mladenič, ne-
oženjen, prost vojaščine, zmožen slovenskega in nemškega
jezika v besedi in pismu, z lepo pisavo, pripravljen tudi do
200 gld. varščine uložiti. — Pisma naj se pošiljajo pod:
„K. št. 5“ na upravnistvo tega lista. (255—1)

Klavir,

kratek in v dobrem stanju, — pripraven za začetnike —
prodaja se po ceni. (257—1)

Emonska cesta h. št. 6 v pritličji.

Na prodaj!

V vasi Šent Rupert na Dolenjskem prodaja se kme-
tija z vinogradom, pripravno za krčmo in štacuno za
2000 gld. Kupec lahko plačuje na obroke. Natančna poro-
čila se dobivajo v Čermošnjicah na Dolenjskem pri
Antonu Bedene, trgovcu. (250—2)

Št. 5931.

(237—3)

Razglas.

V ponedeljek dné 21. aprila t. l.
dopoludne ob 10. uri se bo pri tukajšnjem magi-
stratu

mestna kopelj v Koleziji

za tekoče leto po očitnej dražbi oddala v najem.

To se razglaša v splošno vednost z dostav-
kom, da se do dneva ustne dražbe sprejemajo tudi
pismene ponudbe in da se dražbeni pogoji v uradnih
urah izvedo pri podpisnem magistratu.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 4. dan aprila 1884.

Za župana: Perona.

Natečaj

za oddajo službe inženirskega asistenta pri
deželnem stavbenem uradu v Ljubljani.

Pri stavbenem uradu deželnega odbora kranj-
skega je izpraznena služba inženirskega asistenta z
letno plačo 1000 gld. in s pravico do 4. v pokoj-
nino nevestevnih petletnic po 100 gld.

Prosileži za to službo naj svoje prošnje z do-
kazili o svoji starosti, stanu in o svojih družbin-
skih razmerah, o neomadeževanem življenju, avstrij-
skem državljanstvu, o znanji nemškega in sloven-
skega ali katerega družnega slovanskega jezika, o
telesnem zdravju, dalje z dokazilom o dobro dovr-
šenem drugem državnem ali diplomnem izpitu iz in-
ženirske ali iz stroke za visoke stavbe na kaki teh-
nični visoki šoli v avstrijskem cesarstvu, oziroma o
izpitu za državno stavbeno službo, kakor tudi slu-
čajno z drugim dokazili svojega teoretičnega in
praktičnega izobraženja v cestnih, vodnih in visokih
stavbah, pošljejo

do 10. maja 1884. l.

in sicer prositelji, ki so že v javni službi, potom
svoje predpostavljene oblastnije deželnemu odboru
kranjskemu. (238—3)

Ustanovljeno 1767.

Svetinja za napredek
Dunaj 1873.

Svetinja za zasluge
Dunaj 1873.

Stiri in dvekolesne brizgalnice

razne velikosti, s pristopnimi stožkovitimi zaklopnici, odlične kon-
strukcije in učinka, za srenjske, mestne in deželne požarne straže,
samotežne, nosne, brentaste in vrtno brizgalnice, hi-
drofore raznih konstrukcij. Najboljši konopljin, gumaste,
sesalne in pritiskalne prevodne cevi, kakor tudi druge.

gasilne priprave

priporoča po najnižji ceni s 5letnim jamstvom

ALBERT SAMASSA,

c. kr. dvorni zvonar in tovarnar za stroje in gasilno pripravo
v Ljubljani. (812—2)

Občinam in požarnim stražam dovoljuje večletno plačevanje na obroke,
da lažje napravijo gasilno orodje.

Častna diploma
Gradec 1880.

Podrobnjeji
cenilnik na zahtevanje
zastonj in franko.

Častna diploma
Trst 1882.

17 svetinj za odlikovanje.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.